

REBECCA ST. JAMESOVÁ & NANCY RUEOVÁ

MILOSRDNÁ JIZVA

Vzkaz od Rebeccy a Nancy

*Neboť on je náš Bůh,
a my jsme lid, který pase,
stádce vedené jeho rukou.*

Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu...

Žalm 95, 7

Naši milí čtenáři! Chceme se s vámi podělit o jedinečnou pastorační pomůcku, kterou nabízí tato kniha. Na konci každé kapitoly najdete citaci, kterou jsme vybraly jako možný nástroj v pastorači. Víme, jak bláznivě hektické jsou naše životy a že jen stěží lze najít v sociálních médiích obsah, který naše rodiny/přátele povzbudí a zároveň vzdá čest Bohu. Proto jsme tyto citace začlenily pro ty z vás, kteří byste je rádi použili jako „pastorační obsah“ pro feedy na twitteru/facebooku. Přestože internet lze používat negativním způsobem, my jako věřící můžeme být světlem svítícím ve tmě, online i všude jinde!

Nepřestávejte svítit, přátelé...
Rebecca a Nancy

1

Byla to jediná opravdová hádka, jakou jsme kdy s Wesem vedli. Vlastně šlo o jedinou hádku, jakou jsem vůbec kdy s někým vedla. Zřejmě proto mi moc nešla.

Teď několik slov k *diskuzím*... Vedli jsme je spolu. Ten večer také začal diskuzí. Šlo o jednu z dalších debat na téma, že se Wes ke mně nastěhuje.

Mělo mě napadnout, že se konverzace bude ubírat tímto směrem, hned jak mě Wes zatahal za cíp košile, přitáhl si mě na své štíhlé tělo a řekl: „Víš, co miluji na tvém gauči?“

„Že se z něj nehneš od chvíle, kdy sem vkročíš?“ odpověděla jsem.

Wes sklopil modré oči, až se mu řasy téměř dotýkaly lící. Tak vždycky předstíral, že mu bylo ublíženo. „Chceš říct, že jsem gaučák?“

„Říkám jen, že na tebe pokaždé čekám, jako bys byl gaučový princ.“

Natáhla jsem se a sebrala z konferenčního stolku téměř čistý talíř. „Ještě quesadillu, vaše výsosti?“

Wes si mě na sebe položil i s talířem. „Kdybych tu nebyl jen hostem, Kirsty, situace by byla jiná.“

Už zase stejné téma.

„Tak především,“ odpověděla jsem, „víš, že nesnáším, když mi říkáš Kirsty. Cítím se jako v reklamě Jenny Craig¹.“

„Cože?“

„Kirstie Alleyová. Holka z jejich plakátu před Valerií Bertinelliovou –“

„Odbíháš od tématu.“

„Jakého tématu?“

Wes se otočil, aby na mě viděl, ale sevření, v němž mě držel, neuvolnil. Věděl stejně dobře jako já, že se mu chystám vykrotit, abych mohla jít... něco dělat. Dělat cokoli, jen abych se stejné debaty nemusela účastnit po stopadesáté.

„No tak, kotě, víš přece, o čem mluvím. Nemá smysl hledat si na léto byt, když ty tu máš volný pokoj.“

„Mám jednu ložnici.“ Musím dodat, že říkat tato slova bylo nadmíru těžké, když ve svých dlouhých prstech držel můj obličej a nosem se ke mně přibližoval v neodvratné předzvěsti polibku. „Ten druhý pokoj potřebuji jako ateliér –“

„Já vím.“

„A taky víš, co si myslím.“

„Hm. Myslíš si to už tři roky, šest měsíců, dva týdny, čtyři dny a...“ – pohlédl na hodinky – „... dvacet sedm minut.“

Sklouzl svými rty z mého nosu na ústa, ale já i přes jeho polibek pokračovala.

„Znovu stejná debata, potáhne se donekonečna,“ odpověděla jsem. „Přestaň s tím!“

Nyní měl říct: *Ty mě ničíš, Kirsten. Ničíš mě.* Nechala jsem ho, aby mě znovu políbil, pak jsem vstala a připravila

¹ Americká společnost zaměřená na úbytek a řízení hmotnosti a na výživu. (pozn. překl.)

další porci quesadilly. Tak měla probíhat naše konverzace dějà vu.

Avšak Wesovo sto dvaadevadesáticentimetrové tělo naráz ztuhlo. Chytil mě za obě ramena a odstrčil mě od sebe, jako by právě manipuloval se skládací židlí. Dívala jsem se, jak překročil konferenční stůl, zasunul si obě ruce do kapses pracovních kraťasů a zamířil k zadnímu oknu, kde zůstal stát. Měl vytáhlý krk, sevřené rty, blondatou hřívu vlasů. Působil přísně. Takový postoj jsem u něj nikdy předtím neviděla. A právě v tom okamžiku jsem pocítila, jak mě začíná pálit kůže.

„Co myslíš tím ‚donekonečna‘, Kirsten?“ zeptal se mě.

Dokud se nevezmeme. Odpověď, která mi vážla v hrdle a čekala v něm celé tři roky, šest měsíců, dva týdny, čtyři dny a dvacet sedm minut. Jen jsem zavřela oči a překříženými rukama jsem si začala masírovat ramena. Pálení kůže pokračovalo.

Wes na mě pohlédl a v jeho hranaté čelisti byl patrný pohyb svalů: „Dovedeš si představit, jak je těžké tě milovat a nemít možnost... tě milovat?“

Zatvářila jsem se rozpačitě. „Hm, dovedu.“

„Pak teda –“ Přešel ke konferenčnímu stolu a posadil se na něj.

„Poslyš, byl jsem mnohem trpělivější, než by byl kterýkoli jiný kluk.“

„Naštěstí žádného jiného nechci,“ odpověděla jsem.

„Přestaň, jo? Přestaň!“

„Mám přestat s –“

„S těmi komentáři a tanečky, které pokaždé děláš. Chci si o tom promluvit. Hned teď.“

Zamáčkla jsem se hlouběji do pohovky. „Wesi, stejné téma jsme spolu probírali asi tisíckrát. Stará písnička.“

„Takže ty chceš prostě jen randit navždycky?“

Těžce jsem polkla. „Už dávno, když jsme spolu začínali chodit, jsme se dohodli, že ani jeden z nás nechce sex bez manželství.“

Wesova zaťatá ústa povolila a vzal mě za ruce. „Kolik nám tehdy bylo let, lásko? Osmnáct? Devatenáct? Myslím, že jsme byli hodně naivní.“

Ještě nikdy jsme v hovoru nezašli tak daleko. A i kdybychom zašli, zřejmě bych něco odsekla a vrátila nás rychle zpět. Něco ve stylu – *Ne, naivní je například představa, že před Vánocemi můžeš zhubnout pět kilo*. Opět stejné téma a moje odhodlání, že nebudu první, kdo to řekne nahlas, mě pájilo pod kůží.

„Myslela jsem, že budeme poctiví ve víře, ke které – pokud si vzpomínáš – jsi mě přivedl ty,“ odpověděla jsem.

„Na to ti neskočím,“ reagoval Wes. „Od té doby, co jsi nastoupila na vysokou, jsme nezašli do kostela. Jak dlouho – devět měsíců? Kdy jsme tam byli naposledy – nebo jeden z nás?“

„To přece neznamená, že už nevěřím –“

„Hm.“ Wes pustil moje dlaně a máchl rukou ve vzduchu, jako by chtěl smazat má slova. „O tom to přece není. Ty chceš, abych si tě vzal, že?“

Sevřelo se mi hrdlo. Přinejmenším jednou denně během těch tří let a dvaceti sedmi minut, nebo kolik jich přesně bylo, jsem si představovala, jak Wes v hovoru otevírá téma manželství. Moje představy se různily od těch, v nichž Wes pokleká na koleno uprostřed zářících svíček, až po ty, kde je žádost o ruku ukrytá v Big Macu. Avšak žádná z nich nezahrnovala obvinění zračící se nyní v jeho modrých očích ani žádné obavy či úzkost, které se ve mně okamžitě zmo-bilizovaly.

„Mám pravdu?“ pokračoval. „Proč jsi prostě nepřišla a neřekla mi to?“

„Protože jsem chtěla, abys s tím přišel jako první!“

Slova ze mě vystřelila dřív, než jsem je dokázala zastavit, a zdálo se, že si chtějí svou údernost zachovat.

„Nechci, abychom byli jako všichni ostatní – mít jen sex a žít spolu a pak se možná jednoho dne rozhodnout, že se vezmeme. Podívej se na Caleba a Tess. Jsou jako pár lehátek. Do toho nejdu, Wesi, prostě nejdu.“

Zíral na mě, jako bych byla cizí člověk, jenž se vtírá do hovoru, který již dlouho hovorem nebyl.

„Víš,“ řekl Wes, „v podstatě tě celou dobu naléhavě prosím, aby ses mi otevřela a řekla mi, co máš na srdci.“

„Chtěla jsem, abys to řekl ty.“ Slova, která jsem vyřkla, ztratila břitkost. A další slova mi duněla v hlavě. *Chytré, Kirsten, velmi chytré. Zvolila sis skvělý okamžik, abys – nevíš, jak to říct – morálně povyrostla*.

Wes klesl na pohovku vedle mě. „Podívej, lásko, teď není vhodná doba. Nedokončil jsem školu – budu letos muset jeden předmět opakovat – vůbec netuším, co potom budu dělat.“

„O všem vím –“

„Ale ty – ty jsi vyrovnaná a v pohodě. Ty jsi vždycky v pohodě. Proto jsi mojí skálou. Potřebuji, abys tu pro mě ještě chvíli byla. Můžeš?“

Co to má vůbec znamenat? Chtělo se mi zařvat. Ale údernost slov jsem na jeden večer již vyčerpala. Tak úsečná jsem nebyla za celý život. Alespoň ne takto.

„Dobrá, poslyš, už půjdu,“ oznámil Wes.

„Hned teď?“

Pěkná odezva. Být patetická je vždycky dobrá cesta.

„Hned teď.“ Wes ke mně vyslal svůj obvyklý zamilovaný úsměv, jen tentokrát jaksi poloviční.

„Abych tě tu neopil a nezneužil.“

Automaticky jsem vyhrkla: „Jako by se něco takového mohlo stát.“

Vždy měl odpověď: *Ty mě ničíš, láska*. Dnes však jen odpověděl „hm“. Pouze hm.

Vytáhl mě nahoru z pohovky a krácel přede mnou ke dveřím. S rukou na klíce se ke mně naposledy naklonil. „Parta lidí ze školy půjde zítra na túru k M.“

Vyšel ze mě tichý povzdech. Pěší výlet k písmenu M byl tradicí spojenou s promocí na Montanské univerzitě. Zahrnoval výstup do strmého kopce, poté v nesnesitelném slunečním žáru dlouhou cestu po hřebeni až k obrovskému písmeni M, tvořenému bílými kameny, následný mejdan, cestu zpět za ještě brutálnějšího pálení slunce, typického pro tuto denní dobu, a pak další flám. Když jsem před rokem promovala, tuto událost jsem vynechala. Raději bych si vrazila vidličku do oka, než si užít takovou legraci. A protože Wes kvůli jednomu předmětu neodpromoval, ani on si tuto zábavu neužil.

„Mrzí mě to,“ odpověděla jsem.

„No, chtějí, abych šel s nimi. Co jsou tři kredity? Podle nich jsem školu dokončil. Jen jsem nemusel sedět v promočním županu s prkýnkem na hlavě a poslouchat moře proslavů.“

„Ani nevím, co říct,“ reagovala jsem. „Takže v kolik hodin?“

„Odjíždíme od Caleba a Tess v sedm.“ Wes nadzvedl narzle obočí. „Pokud se mi podaří dostat je z lehátek.“

Auu. Vsadím se, že zásah šel přímo do srdce.

„Chceš, abych na cestu připravila nějakou svačinku?“ otázala jsem se.

Wes uhnul pohledem a rukou si prohrábl blondátou hřívu.

„Nebo můžeme něco rychle koupit ráno v obchodě,“ navrhl jsem.

„Ale... myslím, že musím jít sám. Většinu těch lidí už nikdy znovu neuvidím, což je pro mě ještě zvláštnější, když zde zůstávám. Nevím, ale tak to prostě je.“

Zásah přímo do srdce byl slabý výraz. Krve by se ve mně nedořežal. Nechtěla jsem tam jít. Jen jsem moc toužila, aby si přál, ať jdu s ním.

Nadmíru patetické. Posunuli jsme se až k ubohosti. Chci říct, tím směrem.

„Ach tak..., dobře,“ vypravila jsem ze sebe.

„Já věděl, že mě pochopíš.“ Wes mě políbil na krk. „Ty mě vždycky chápeš.“

Vtíravý hlas v nitru ani nepočkal, až Wes zmizí za dveřmi, a hned se přihlásil. Vždy jsem ho považovala za vtěrku – tak nás kdysi označovala učitelka ve školce, když jsme ji svým neustálým dotíráním doháněli k šílenství. *Pěkně to dopadlo*, řekl v tu chvíli jízlivý hlas.

Všechno jsi udělala správně, přesto zjevně něco není v pořádku. Máš další neředenou várku ošklivostí přímo pod kůží.

Zapomeň. Neudělám to. Nedělala jsem to – ani sama nevím jak dlouho; prostě dlouho.

Od Valentýna, kdy náš milý Wesley znovu nepřišel s prstýnkem. Nebo o Velikonocích? Jasně, udělalas to na Velikonocce. Ale kdo to vůbec počítá?

Ty! Chtěla jsem říct nahlas. Ale pokaždé jsem se zarázila a neodbytnému hlasu ve svém nitru nedala slyšitelnou

odpověď. Pokud bych tak učinila, musela bych si konečně přiznat, že jsem blázen.

Měl však pravdu. Již šest týdnů – od začátku dubna – jsem potlačovala silné nutkání. Slíbila jsem si, že je to naposledy, neboť jsem cítila obrovskou jistotu, že mě Wes požádá o ruku, jakmile odpromuje. Ale nestalo se. Poslední sobotu strávil se mnou – schovaný přímo zde. Místo aby si šel s ostatními spolužáky pro diplom, hráli jsme spolu scrabble. Nebyl vhodný okamžik na žádost o ruku. Správný okamžik bezpochyby stále nenastal.

Hlas utichl, ačkoli ho nyní ani nemohlo být slyšet přes obrovský křik mé kůže, která si ode mě žádala větší pozornost.

Ujistila jsem se, že Wesovo auto – mini cooper, na němž jsem milovala, jak do něj vždy poskládal svoje vytáhlé tělo – je pryč. Vklouzla jsem do ložnice a zavřela za sebou dveře. I když jsem byla v malém domku sama, vždy jsem si střežila soukromí. Zde všechno patřilo jen mně.

Nástroje byly uloženy v leštěné krabici z afrického mahagonu pod postelí. Zatím jsem ji nevytáhla. Posadila jsem se na kobereček a svlékla jsem si tyrkysovou halenku, o níž Wes vždycky říkal, že mi v ní oči září jako modrý topaz. Jak mohl někdo tak dokonale romantický být příčinou tolika jizev?

Když mé prsty přejížděly po viditelně jemných stopách řezných ran na ramenou, očima jsem sledovala již ne tolik výrazné jizvy na břichu. Netýkaly se problémů v milostném životě. Vlastně jsem dokázala přesně pojmenovat jednu každou z nich.

Jizvy, z nichž byla patrná nejistota a které kopírovaly siluety žeber, byly kresbami paniky prvního ročníku studia na vysoké škole, kdy jsem se najednou sama ocitla

zde, ve městě Bozeman. Před sebou jsem měla čtyři roky očekávání a vyhlídek, které se táhly jako nekonečná cesta vedoucí na horu. Staccato úhozy pod pupíkem byly údery z léta před druhým ročníkem, kdy jsem se naposledy vrátila domů do Missouri.

A dlouhé bezchybné řezné rány na bocích byly stopy beznaděje prvního týdne druhého ročníku, kdy jsem přicházela jak o naději, tak o místa na těle, kde bych mohla ulevit tlaku a nikdo by je nespatriřil.

Ke všem těmto poraněním došlo, než jsem potkala Wese. Všechny jsem nyní ignorovala – byly vybledlé, avšak na stehnech stále ještě drsné. Včetně rány na vnitřní straně levého stehna, u níž jsem se ten večer zařekla, že se na ni již nikdy znovu nepodívám. Jizvy byly staré jako bolest samotná. Pouze jizvy v horní části ramen patřily Wesovi.

Jo, obviňuj chudáka Wese, jehož zločinem je touha dostat tě do postele. A vůbec, co je špatného na americkém klukovi se silnou touhou po sexu?

Nevinila jsem Wese. Vlastně jsem nevinila nikoho kromě sebe. Ale vážně, co bylo v mém životě špatné, že mi napětí zběsile bušilo pod kůží, já je nedokázala vydržet a musela přetlak uvolnit? Neměla jsem tušení. V takových okamžicích, kdy si mé tělo vynucovalo úlevu, jsem ani tušit nemusela. Bylo jen nutné to zastavit.

Nadzvedla jsem skládaný přehoz postele a vytáhla dřevěnou krabici. Uvnitř na složeném sněhobílém polštářku ležely seřazené nástroje – od Velikonoc stále sterilní a blyštivé.

Zahájíme operaci. Sestro, skalpel prosím!

Probíhalo to však jinak. Nešlo o nic klinického. Šlo o úlevu. A čím déle jsem se věnovala stříbrné břitvě, cínovému noži na dopisy a psacímu peru s velice kvalitním hrotem, tím